

POPRAATNI TEKSTOVI I POPIJEVKE

Sinj, 2012.

**PROCESIJA I SVEČANA MISA
NA SVETKOVINU VELIKE GOSPE
15. kolovoza 2012.**

Predslavitelj: mons. Marin Barišić, nadbiskup

9.00 sati formiranje procesije na Trgu Kralja Tomislava
9,15 sati o. gvardijan pozdravlja hodočasnike i goste
9,30 sati slavljenje zvona i sviranje fanfara označuju skidanje Gospine slike

voditelji s oltara: fra Blaž Toplak i fra Gabrijel Jurišić.
voditelji procesije: fra Kristijan Perković, fra Tino Labrović,
 fra Marko Domazet Lošo, fra Boris Čarić

RASPORED PROCESIJE

1. kadioničar (bogoslov)
2. Križonoša – iz Velića
3. svjeconošne (ministranti)
4. nosač zastave Gospe Sinjske – Davor Jenjić
5. nosač hrvatske zastave – Stipe Milardović
6. barjaktari (okolne župe i filijale)
7. alkari i alkarski momci
8. Hrvatska vojska
9. policija
10. gradska glazba
11. članovi KUD-a u nošnjama
12. članovi udruga iz Domovinskog rata
13. predstavnici vlasti; hrvatske vojske i MUP-a
14. časne sestre
15. nosači Gospine slike
16. kadioničar 2
17. ministranti
18. biskup i svećenici
19. GOSPINA SLIKA
20. vjerni narod

PROCESIJA ZA VELIKU GOPPU 2012.

ČETRNAEST STOLJETNI HRVATSKI KRIŽNI PUT

Dragi kršćanski narode, procesija koju ćemo sada pobožno obaviti ulicama našega grada Sinja, obogatit ćemo riječju i pjesmom kroz hrvatsku povijest, da ova procesija bude danas izraz naše velike zahvalnosti Bogu i Gospi, što svojom milošću i providnošću dovedoše naše pređe u zemlju koje obitavamo, i udijeliše im milost da postanu krštenjem djeca Božja i članovima Svete katoličke Crkve. Na pragu nove zemlje koja posta „Lijepa naša“ hrvatski narod je krštenjem prihvatio križ kao Božji znak za sva vremena.

Od samih početaka bili smo izloženi neprijateljskim nasrtajima i različitim životnim kušnjama. Teška prošlost hrvatske katolike sve je više približavala Kristu, i to po Mariji, u kojoj su prepoznali ne samo svoju Majku i Kraljicu, nego uzor u vjeri i nadi i posvemašnjem predanju Bogu. Vjera u Krista i ljubav prema Gospi utisnuli su duboki pečat u hrvatsku duhovnost, uljudbu i običaje te su postali sastavnim dijelom hrvatskoga narodnog bića i naše zapadne civilizacije.

Majka Otkupiteljeva nikada nije napustila hrvatskoga naroda tijekom 14-stoljetne burne povijesti, ni dok brani Domovinu s kunicom u ruci i oko vrata, ni dok podnosi kušnje, ni dok gine braneći svoju rodnu grud. Neprijatelji s Istoka i Zapada, sa Sjevera i Juga rušili su njegovu baštinu, otimali dijelove njegove zemlje, zarobljavali njegov puk, ali ne uništiše vjere u Boga, pobožnosti Gospi ni njegove narodne svijesti.

Zbog vjere u Mariju i njezina sina Isusa Krista povijest nam je bila, a i dan danas je, obilježena težinom križa. No, posustajali nismo, jer smo duboko uvjereni da nas je na ovozemaljskim bespućima pratila i da će nas i uvijek pratiti Gospa Sinjska, naša moćna odvjetnica.

- **Postaja - Isusa osuđuju na smrt**

Rimska tuđinska vlast u Palestini i vođe židovskog naroda osudili su Isusa, jer „On nije čovjek po njihovoj mjeri i njihovim željama.“ Moćnici svijeta i u naše vrijeme, kao toliko puta kroz povijest, osuđuju i danas hrvatski narod i njegove sinove i kćeri, jer nismo po mjeri i ukusu današnjih moćnika. No, najgore u svemu tome je što se svojim grijesima pridružujemo svim onima koji protiv tebe, Isus, dižu svoj glas osude.

Pomolimo se: Svemogućí Bože, otkad su naši pređi povjerovali tvome Sinu, mnogi nas nepravedno osuđuju i svakim zlom se na nas nabacuju. Ojači nas i utvrdi u vjeri da je svaka ljudska sila privremena, a Tvoja riječ i tvoj sud je pravedan i vječan.

Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje. Dođi Kraljevstvo tvoje. Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji. Kruh naš svagdanji daj nam danas, i otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim. I ne uvedi nas u napast, nego izbavi od zla. Amen

Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom, blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus. Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike sada i na čas naše smrti. Amen

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

II. postaja – Isus prima na se križ

Isus je primio na svoja ramena teški križ preuzimajući na se grijeh svijeta, koje nije počinio. Kroz prošlost, a još više u naše vrijeme, hrvatskom narodu se na ramena stavljaju preteški tereti strahota i zločina koje nije počinio. Najgore u svemu tome što se neki sinovi hrvatskoga naroda, zbog interesa moćnika, nadmeću tko će više optužiti i nametnuti krivnju svome narodu. Od tebe se, Isuse, glave okreću jer kao i u tvoje tako i u naše vrijeme, svijet ne želi čuti istinu, već sluša one koji im bez pokrića samo ugađaju ušima.

Pomolimo se: Isuse, otvori nam oči i uši da spoznamo pravu istinu i da uz nju uvijek stojimo. Potakni i podrži sinove i kćeri hrvatskog naroda da spremno nose svoje križeve, a oprosti i na pravi put izvedi sve koji se blatom nabacuju na svoj narod, jer uistinu ne znaju kakvo zlo čine!

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv:

U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista,
Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

III. Postaja – Isus pada prvi put pod težinom križa

Moj Gospodine, križ ti je pretežak. Svijet ne cijeni tvoju žrtvu. Sv. Franjo, koji pred **800** godina stupi nogom na hrvatsko tlo, neumorno je ponavljao „Ljubav nije ljubljena“. Proživljavajući tvoju muku i sam je na svome tijelu ponio svete rane. I mi, Isuse, poput tebe padosmo prvi put pod težinom križa kada naše zemlje u polovici 15 stoljeća pohara osmanlijska najezda, koja promijeni sliku naseljenosti današnje Hrvatske, Bosne i Hercegovine. Preko milijun Hrvata što ubijenih, što zarobljenih, što odbjeglih u okolne zemlje spašavajući gole živote. Pali smo zbog siline osvajača, a još više zbog uskogrudnih interesa europskih monarhija. Nismo propali i nestali, jer smo postojani s majkom Marijom podno križa ustrajali.

Pomolimo se: Gospodine, ti si naša nada i ufanje. Koliko god nas svijet gazi i ne shvaća što ostajemo vjerni Tebi i tvojoj majci Mariji, molimo te, budi uz nas kada padamo, da se s tobom uzdignemo na ovome svijetu i u vijeke vjekova.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv:

U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista,
Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

IV. Postaja – Isus susreće svoju Majku

Na svim postajama našega povijesnog križnog puta i nas je pratila Isusova majka Marija. Hrvatski biskupi i vladari toga su duboko svjesni. Ivan Ravenjanin Dioklecijanov mauzolej 642. godine posveti Marijinu Uznesenju, Velikoj Gospi, te je tako reći pokrštenje Hrvata počelo iz Marijine crkve. Pod Marijinom zaštitom započeo je naš vjerski, kršćanski i narodni život. Pod njezinom će se zaštitom razvijati i u slijedećim stoljećima sve do naših dana. Na kamenom natpisu iz Gornjega Muća i danas se može pročitati : „**Za vrijeme kneza Branimira, godine 888... otkako je Krist uzeo svoje tijelo od svete Djevice.**“ Hrvatski vladar u službenu formulu bilježenja godina unosi Marijanski dio, tj. formula kojom se ističe dostojanstvo i svetost Marijina djevičanstva. Toga ne nalazimo ni kod jednoga vladara ondašnjega vremena. S Branimirom se Hrvatska visoko uzdignula, a u tom je uzdignuću bila prisutna Marija koja nas je okupljala i duše nam liječila u svojim svetištima.

Pomolimo se: Oče, Gospodaru neba i zemlje, svome si Sinu u tjeskobi njegova križnog puta pružio utjehu majčine ljubavi. Daj da i naš narod, dok posrće pod svojim križevima, uvijek ima blizu i jaku Marijinu utjehu.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv:

U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista,

Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

V. Postaja – Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

Isusu je pomogao jedan čovjek čije je ime zbog čina ljubavi blagoslovljeno za sva vremena. Naši pređi su toga bili duboko svjesni te su terete i nepravde, koji su im tuđinci nametali, jedni uz druge lakše podnosili, duboko svjesni, ako se ne budu držali zajedno, da će ih zloba i proždrljivost zla progutati. Nama je to poziv, u današnjem vremenu, da ne ostavljamo jedni druge u nevoljama, da jedni druge ne utapamo, već jedni druge uspravljamo, da nikome od braće ljudi ne tovarimo na ramena nove križeve, da ne čekamo izvještaj Ministarstva financija po kojem smo dužni Državi, a još dužniji svojim zaposlenicima ne plaćajući im teško zarađeni svagdašnji kruh. Ime Šimunovo poziv je svakom građaninu Hrvatske da bude milosrdni Samaritanac, a nipošto dvolični farizej, ni vjerolomni Jude.

Pomolimo se: Isuse, primio si pomoć običnog čovjeka koji te možda nije ni poznao. Nauči nas da jedni drugima u pomoć pritečemo, da najradije pomažemo onima koji su najslabiji, koji nam ne mogu pomoć uzvratiti.

Oče naš.... Zdravo Marijo.... Slava Ocu ...

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista,

Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

VI. Postaja – Veronika pruža Isusu rubac

Isuse, okrvavljeni i izmučeni uzniče, glasovi ruganja sve su glasniji. Još i danas odzvanja u ušima ona galama; „Raspni ga, raspni!“ Zar je moguće, Gospodine, da među svjetinom koja promatra tvoj hod do Golgote nema nikoga od onih koje si ozdravio ili vratio u život. U mraku mržnje što sikće na tebe, evo i jednoga plamička ljubavi. Veronika s ljubavlju otire znoj i krv s tvoga iznakaženog lica. Neizbrojeno mnoštvo hrvatskih Veronika, majki i žena, u pogledu na tvoje lice brisala su lica hrvatskih mučenika u obrani vjere, Domovine i kućnog praga.

Isuse moj, kao i u tvomu židovskom narodu, tako i u našem hrvatskom narodu bilo je prepuno meduza koje su svojim zmijskim pohotnim pogledom, a još više iskrivljenom neljudskom ideologijom zatirale plod svoje utrobe, a u dvadesetom stoljeću uskratile nepreglednoj koloni majki da ugledaju, kamoli da obrišu znoj i krv s lica svojih najmilijih. O izranjeni moj Spasitelju, daj da sve kćeri naroda moga hrvatskoga budu Veronike koje ljube, a nipošto meduze koje mrze i zatiru vjeru i život!

Pomolimo se: Bože, koji si Isusu pružio Veronikin rubac da mu obriše lice i iskaže ljubav, daj da svaki od nas poput Veronike traži kome će bol ublažiti, kome će suze obrisati, ožalošćenome utjehu udijeliti i današnjem svijetu poput Veronike tvoje pravo lice pokzati.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv:

U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista,

Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

VII. Postaja- Isus pada drugi put pod križem

Isus je ponovno pao. I mi se rušimo i padamo jer se ruši vjera, kultura, poredak. Sve se izobličuje i okreće radi tuđih interesa i profita. Povijest kao da se ponavlja: što je danas Europa i Amerika to je nekad bila Pešta i Beč. Pod konac 19. i početkom 20. st. njihova nebriga te bolest loze i hrvatskog agrara kroz pošast iseljništva, uz nevolje druge, svali se kao kamen veli na grudu našu milu. Uz prvi svjetski rat pade moj narod drugi put pod težinom križa.

Pade Hrvatska drugi put pod težinom križa.

Putovnice nismo imali jer su Beč i Pešta pirovali, ali gdje god je hrvatski čovjek išao grudu je zemlje nosio i za rodni krajem uzdisao.

**"Ruke su zgrčene, jedna o mašklin,
Druga grčevito srca se hvata,
Vrećicu drži i u njoj je možda
Prištednje teške i krvava zlata.**

**Našli su samo sirotinjske zemlje.
Bila je njegove domovine gruda.
Došo je konzul Yankee i reko:
"Bit će to Hrvat, taki su svuda."**

(Dragutin Domjanić)

"Bit će to Hrvat, ...taki su svuda!"

Izmučeni Isuse, ponovno ustaješ i pokazuješ koliko nas voliš i koliko si spreman za nas trpjeti. Strpljivi križonošo, i moj narod pada pod bremenom križa koji su nam drugi nametali i nameću. Ali padaju i pod bremenom psovki, pobačaja, pljački koje su sebi u lagodnosti nametnuli i svoje duše obremenili. O izmučeni Isuse, utječemo se moćnom zagovoru tvoje i naše Majke Marije, da nam isprosi milost kako bi svaki hrvatski pad pod križem bio putokaz čilog ustajanja, a svaki pad pod grijehom poziv neba na iskreno kajanje.

Pomolimo se: Bože, Tvoj je Sin po drugi put pao pod teretom naših grijeha. Daj ovom naraštaju njegove Crkve, kroz 14 stoljeća u Hrvata, dar iskrene samokritičnosti, pravog sluha za povijesna i društvena zbivanja i čvrstu vjeru, da se iza svakog pada pročišćena digne i ojačana nastavi svoj povijesni križni hod s Kristom i njegovom Majkom Marijom.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

VIII. Postaja – Isus tješi jeruzalemske žene

Milosrdni tješitelju! Ti tješiš ljude i onda kada ti oni uskraćuju svaku utjehu. Ti sušiš suze ženama koje imaju milosrdno srce, ali imaju nemilosrdne sinove, one koji tebi pripravljuju raspeće na Golgoti. O neutješeni tješitelju, svrni svoj dobrohotni pogled na neprebrojne majke „Lijepe naše“, koje su pune srca, ali pune i suza. One danonoćno cvile nad svojim zabludjelim sinovima koji tebe psuju, koji po tebi pljuju, koji sebe unesrećuju. Isuse, prihvaćaj suze jeruzalemskih žena i u svoj svojoj boli koristiš priliku da ih poučiš. Znaš dobro, one će te i ovom prilikom, kao i uvijek do sada, poslušati. Nisu one, istini za volju imale neke mogućnosti da im se čuje glas u društvu. Ovo im je jedina prilika da ih se primijeti i one je koriste. Primjećuju bol tvoje Majke dok prati Sina svoga na stratište. Koliko li je hrvatskih majki poput njih u dvadesetom stoljeću proživljavalo odvođenje svoje nevine djece na stratišta jer se nisu uklapali u planove moćnika kao ni ti, Isuse. Ti Isuse, prihvaćaj njihove suze i oplemenjuješ ih i upućuješ da plaču i mole za oprostjenje svojih grijeha. Daj i nama da gledajući suze tih žena, i mi postanemo osjetljivi na patnju drugih.

Pomolimo se: Isuse, ti si ozbiljno shvatio jeruzalemske žene, pošao si ih tješiti kad je tebi bilo najteže. Utješi i danas bezbrojne ponižene žene koje oplakuju svoje najmilije da ne očajavaju, nego da u ranjenim srcima pronađu tvoju snagu. Ti, koji ljubiš sve koji pate, pomози i svakome od nas u našim patnjama.

Oče naš.... Zdravo Marijo.... Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

IX. Postaja – Isus pada treći put pod križem

Kao da nikad nije dosta. Što je Bog u čovjeku poniženiji, to je čovjek slabiji. Kad izgleda da se više ništa gore ne može dogoditi, opet se događa još gore. Drugi svjetski rat i sva zla, a osobito ona poslijeratna, mrviše nam dušu i tijelo kao ništa dotada. Nalegoše grobne ploče na bezbrojnim križnim putima od Bleiburga, Dakse, Jazovke preko polja svih. PADE NAROD ... PADE HRVATSKA TREĆI PUT... POD TEŽINOM KRIŽA.

Obori se na Hrvatsku težina godina zlih, a osobito 70-tih. «Hrvatsko proljeće» zatre komunistička zima, a sinovi i kćeri, očevi i majke, Hrvati, dospješe u tamnice i kazamate. Jedne zatvoriše, a druge rastjeraše diljem svijeta.

*Raselit nas treba da nas manje ima.
Nisu tu ni bili, tad će reći svima.
Nek tuđinu grizu, roda znati neće,
bez jezika narod nema više sreće.
Djeca roda povist neće znati,
po tom svoj na svome neće bit Hrvati.*

Poniženi i osramoćeni, Isuse! Tvoj treći pad pod križem dozivlje mi u pamet sve bolne i teške padove na hrvatskom križnom putu uz strmu Golgotu. Padao je narod moj pod bičevima sila nemilih, ali se uvijek iznova pridizao snagom svoga plododajnog duha i tvoga evanđeoskog Kruha.

Pomolimo se: Bože, koji nas kao odgojitelj vodiš križnim putovima života i povijesti, ne daj da nam patnje budu uzaludne. Ne dopusti da se iz zla dižemo još gori. Daj da se iz svakog poniženja obnavljamo u istini. Po Kristu Gospodinu našem koji je Put, Istina i Život.

Oče naš.... Zdravo Marijo.... Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

X. Postaja – Isusa svlače

Poniženi Bogočovječe! Tebe su tvoji sunarodnjaci bestidno svlačili, da bi te što više ponizili. Žuču su te pojili, da bi ti što više život zagorčali. I moj su narod vlastiti sinovi ponižavali i nažalost još i dan - danas ponižavaju uvijek svaljujući krivicu na drugoga, dok se bezobzirno odriču dijelova zemlje hrvatske. Za tebe je, Isuse, rečeno: „**Bolje da umre jedan čovjek nego da sav narod propadne.**“ Ovih dana čujemo bolje da dademo dva kamena na moru, pa će nam moderni moćnici pljeskati, kako smo uspješni političari, jer smo se bezdušno spremni odreći onoga što je naše, kao što su i tebe, Isuse, bezdušno prodali za trideset srebrenjaka. Poniženi Gospodine, ne dopusti da moj narod, niti bilo koji drugi narod, bude ponižen. Vрати svakom narodu njegovo ljudsko dostojanstvo. A namjesto žući kojom su tebe pojili, napoji sve ljude svojom božanskom ljubavlju.

Pomolimo se: Oče, koji si dopustio da tvoj mili Sin bude izvrnut toliku poniženju, otvori nam srca da pred sobom i pred tobom priznamo sve čega se trebamo stidjeti.

Oče naš.... Zdravo Marijo.... Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

XI. Postaja - Isusa pribijaju na križ

Isus je razapet. Pribili su ga čavlima da se više ne bi mogao uplitati u njihove poslove, ugrožavati njihovo gospodarenje ljudima i narodima. Moj Isuse, pristajući uz tebe i uz tvoju Majku Mariju, po činu svetoga krštenja i mi smo kao narod prihvatili svu težinu kalvarijskog križa. Kroz dugih devet stoljeća, od kraja 11. do kraja 20. st. nebrojeno puta smo bili prepušteni od nekih tzv. zapadnih kršćanskih vladara na milost i nemilost nekrstu. Zašto? Veliki i moćni u nama nisu gledali svoju braću kršćane, nego nažalost slugu koje će lakše iskorištavati, ako ih prepuste nebrizi i zadrže u što većoj kulturnoj i gospodarskoj zaostalosti. Tako zadarski providur Cantanini 1761. piše mletačkoj Vladi: **“Čini mi se prije svega da gajenje književnosti i znanosti kod pripadnika niže vrste ove pokrajine nije od koristi po državne interese. Shodnije je da ostanu ti podanici u svojoj rođenoj jednostavnosti.”** Fra Filip Grabovac, franjevac i vojni kapelan u Veneciji, koji se usudi dignuti glas protiv takove politike u zloglasnom zatvoru završi. Njegove riječi prigovora na nepravdu učinjenu hrvatskom čovjeku i dan danas duboko odzvanjaju: **“Kad kralj hoće koga srve, tad Hrvate meće prve, a dobitak kad se dili, tad pitaju di ste bili!”** Nažalost, ni u naše vrijeme stvari se nisu puno pomakle naprijed. Svakoga tko se usudi braniti interese hrvatske države i hrvatskog naroda razapinje se preko javnih medija kao natražnjaka ili opoziciju. Ono što nas nije slomilo to nas je ojačalo, jer smo duboko bili svjesni – narod koji se s Isusom srodio ne može propasti, ni onda kad ga razapnu, kad ga do zemlje pritisnu.

Pomolimo se: Ti si, Isuse, dopustio da te prikuju na križ. Otvori nam oči da onda kad i nas prikuju ne pomislimo kako je sve izgubljeno, nego da baš tada čvrstom vjerom znamo da je zlu brzo kraj.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv:

U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista,

Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

XII. Postaja – Isus umire na križu

Dok je još disao njegovi su se prijatelji nadali da će se dogoditi čudo. Ali on je umro i ohladio se. Čemu se više nadati? Toliki u našoj povijesti od Petra Svačića, biskupa Petra Berislavića, Poljićanke Mile Gojsalić, Nikole Šubića Zrinskoga, Petra Zrinskoga i Krste Frankopana, Eugena Kvaternika, Stjepana Radića, Bruna Bušića, Blage Zadre i nepreglednoga mnoštva hrvatskih sinova i kćeri položili su život s gorčinom u ustima, ostavljeni smo od onih koji nas nisu smjeli ostaviti. No, povijest nas uči da čovjeku i narodu ne može nitko biti toliki neprijatelj i nitko mu ne može toliko nauditi koliko on sam. Sa zebljom u srcu možemo se upitati: Čemu se nadati? Čemu se nadati kad izumire naš hrvatski narod, kad se u tolikim krajevima gase njegova ognjišta, izvrće povijest u kojoj se zatiranje Hrvata proglašava antifazišmom i činom tobožnje pravedne osvete.

Ali, Isus je umro da u njegovoj smrti umre sve naše zlo i naša zloća, da bismo u njegovu uskrsnuću mogli iznova započeti bez starih opterećenja. Ipak i on je u smrtnoj borbi jaukao, pitao Oca zašto ga ostavlja u nevolji. I mi smijemo jaukati, ali nikako i nikada izgubiti pouzdanje. U tome su nam svijetli primjer naši pređi koji su proživljavali daleko dramatičnije i teže trenutke ne gubeći nadu, puni pouzdanja da su uz njih Isus i Marija, što se u Sinju dogodi 1715. godine. Po zagovoru Gospinu obranjen je Sinj i Cetina slavna.

Pomolimo se: Bože, gospodaru života i smrti, evo nas zajedno sa svojim narodom na vrhu Golgote. Izgleda nam, da izdišemo. Učvrsti nam vjeru u konačnu pobjedu tvoje Istine i Pravde.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

XIII. Postaja - Isusa skidaju s križa

Mrtvo tijelo dali su Majci u krilo. Ona ga je svijetu dala živoga, a prima ga od svijeta mrtvoga. Kad god je u povijesti izgledalo da je hrvatski narod dotučen, da mu više nema života, Marija je primala naš narod u svoje krilo. Gospina su svetišta - Sinj, Bistrica, Remete, Solin, Trsat, Aljmaš, Kondžilo, Široki Brijeg, Međugorje, bila čuvari i svjetionici vjere, ognjišta na kojima su Hrvati grijali svoju vjeru, jačali nadu i snažili ljubav. Povijest pokazuje da su Hrvati u tim svetištima crpli snagu da očuvaju svoju vjeru usprkos mnogim nevoljama i protivštinama, a posebno onima iz komunističkoga vremena. Prošlost se na našu sreću produžuje i u sadašnjost. Teško je danas susresti hrvatskog katolika, a toga smo i sami svjedoci i sudionici ove procesije, koji ne će hodočastiti Gospi u njezino svetište. Zašto to činimo? Možda bi odgovor mogli pronaći u riječima velikog Dostojevskog. Kad su ga pitali zašto svake godine hodočasti Gospi, on je odgovorio: **“Činim to da ne bih morao pasti u očaj nad cijelim čovječanstvom.”**

Hrvatski čovjek tijekom svoje povijesti, ali i danas, suočen je s bičem nemira, patnje, tjeskobe, izrabljivanja, korumpiranosti, neizlječivih bolesti, u svijetu raskomadane i razjedinjenome. Gdje potražiti lijek i spas? Upravo u Mariji. Ona je dar Neba i s Neba. U Gospinoj blizini uvijek iznova osjećamo Božju nježnost, milosrđe, toplinu, sigurnost, zaštitu, božansku majčinsku dimenziju. To nas je kroz povijest, a to nas i dan danas hrabri i diže da idemo naprijed.

Pomolimo se: Isuse, ti si umoren otpočnuo na krilu tvoje i naše Majke Marije. Daj da svaki od nas i cijeli naš narod uvijek nalazi odmorište, utjehu i okrepu u srcu tvoje Majke. Daj da u našim obiteljima bude što više majki njoj sličnih, koje i pred licem smrti ne odustaju od života.

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

XIV. Postaja – Isusa polažu u grob

Dopustili su da bude pokopan držeći da je doista mrtav i bezopasan. Ipak su ga se i mrtvoga bojali, pa su jaku stražu na grob postavili. Iako je ateistima i materijalistima i danas vjera opijum i zaludivanje naroda, i nakon dvadeset stoljeća i nadalje su se Isusa Nazarećanina bojali, pa su na vrata crkava bezbrojne špijune postavljali, narod prebrojavali, ali ga od Krista i Marije uza sve prijetnje nisu mogli udaljiti. Na grob su došle žene da iskažu štovanje mrtvom Isusu, a doživjele su da je uskrsnuo. Unatoč svim grijesima i padovima kroz koje je prolazio, prijetnjama i zastrašivanjima koje je doživljavao, Hrvat- katolik iz Marijinih svetišta je ponosan i neustrašiv u život hrabro stupao, spreman trpjeti i umirati za dobro svoga naroda. Zato njegove crkve nisu samo spomenici kulture, nego mjesta rađanja vjere i kljališta novoga i boljeg života.

Pomolimo se: Bože, koji nam dopuštaš da u svom životu i u povijesti svoga naroda s Kristom umiremo i u grob silazimo, učini od svake naše nesreće zametak sreće, od svakoga groba kolijevku života, od svakoga zastoja novo polazište u mirniju i sretniju budućnost „Lijepe naše.“

Oče naš....

Zdravo Marijo....

Slava Ocu

Zaziv: U vjeri nas podrži, da slijedimo Krista, Hrvatski nam brani dom naša Gospe Sinjska!

Završna molitva:

U vremenima ne tako davnim

**U hodu prema uskrsnom jutru hrvatskom,
gavrani crni s Istoka i Zapada,
vuci gladni s Istoka i Zapada
nalegoše na zemlje i živote naše,
hoteći izbrisati tragove mučeničke i svete povijesti naše.**

2. Tada kao i toliko puta do tih dana, za Gospu, 14 - stoljetnu suputnicu našu, lijepo prozbori duša kršćanska: **RUKE koje su ga nosile nisu se mogle ukočiti.**

1. **OČI** koje su Boga promatrale nisu se mogle zatvoriti.

2. **USNE** koje su Boga cjelivale nisu smjele ohladnjati.

1. **ČISTO tijelo koje je Bogu pripremilo tijelo nije smjelo iztrunuti u zemlji.**

2. Od stoljeća sedmoga pa do danas, oči naroda hrvatskoga koje su uzdignute i suzne treptale, nisu mogle niti su smjele biti zatvorene i pod zemlju stavljene.

1. **Od stoljeća sedmoga pa do danas usne čovjeka hrvatskoga koje su bez prestanka izgovarale:**

2. "Zdravo Marijo, majko naša, Gospe naša, odvjetnice naša, spasiteljice i zagovornice naša»,

1. **Nisu smjele, niti su mogle biti zatvorene i ušutkane.**

2. Od stoljeća sedmoga pa do danas, biće našega hrvatskog naroda, koje je dizalo, gradilo i obnavljalo crkve i oltare Majke naše, Gospe naše, nije smjelo, niti je moglo biti satrveno, zatrto i pod zemlju bačeno, jer na braniku zemlje naše, Domovine naše, Države naše i povijesti naše zajedno s nama stajala je ona, Gospa i Majka naša.

1. Istinu tu potvrdi i Majka Crkva priznavši nas 1992. kao samostalan i suveren narod, a vjernost našu Bogu i Gospi zapečati papa Ivan Pavao II. 3. listopada 1998. u Mariji Bistrici uzdižući na čast oltara mučenika i kardinala naših dana bl. Alojzija Stepinca, zagrebačkog nadbiskupa.

2. Prošlost naša i budućnost naša ogleda se u riječima blaženoga Alojzija Stepinca:

1. "Ne bojim se za budućnost hrvatskoga naroda, dok bude štovao Majku Božju!"

2. Poput naših pređa svoju vjeru, svoju nadu i svoju budućnost povjerimo njoj, Kraljici našoj od vijeka, pjevajući iz svega srca svi : "ZDRAVO DJEVO, KRALJICE HRVATA." Ili „Zdravo Majko Milosti“.